

1 a i
... ankumu pl...
... partizanams, be ko
... Rinktinės Penktas

... rsekiojamas penktas
... ramiane Latvijos terito-
... lvydžiais.
... raitos pilkos žiemos dienos tyliai
310 drėkšintis penki laipsniai, bet
Lietuvos partizanai tas nieko nereiš-
rčiais išeinam i savo Tėvynės kaimus
... Nekartą grįždami iš kaimo, bren-
... li ties Melvydžiais giliai iki kelių
niegu, o didelis pėdas, lyg pūkeliai leng-
ridydamas anieglės klostė, dengia, jas
... kad tikrai jas reikia pas-
o žiurmas priešo, bei išdaviko akių.

... priešmet prie stovyklos griež-
... - "kas", sekunde sustab-
... tik davus atsakymą - parole,
... paskuoto poste sargybinis
džia ginklą, o je rūsčiame veide, klostosi
sena lvydas savo brolius partizanus.
... loje dega du dideli laužai, aplin kū-
... stovykloje partizanai pypkiuodami
... vairius iš praeties protėvių už-
kovų atsitikimus, bet nepamiršta
Tėvynės kančių paminėti, ir ne
atsidūsta - Brangiųjų numylėta,
... kiek tu kentė! Rodos lyg sūkyte sako,
... bet rištingumu atsišpindi veidai.

... Diena
 ... Tēvynē, ga
 ... Iševiku, kraugeriņu, un
 ... Išgānu Lietuvas sūnū, kuriuos prācēiks
 ... tos dvasiā.
 ... Die išrykinoto būriā ir plevēsuo
 ... rās ... RNV Tautvy
 ... sakē kalbā Vasaris
 ... s prāgs, skatindamas visus
 ... s dar ... su didesnā pasirižimā,
 ... Tēv, nei laisvē, idiegdamas i prt. širdā
 ... žimo, pasākājimo savo mylimes Tēvynēs
 ... kisu kovotoju veidā. Iyg sakyte sako
 ... limas vadē, tik tark žodi, Iyg audra
 ... liā i laisvē iki pergalēs! Toje iš
 ... je tyloje, tamē susikāpime, kur tik ple
 ... ančios ir spāivēs šlamēsys buvo girdimas,
 ... do RNV Tautvydo balsas - Himnas! ir iš
 ... išpūnu būnū krūtiniū išsiveržē tautē
 ... būr. Uoksas pasakē kalbā,
 ... iek sēkmēs kovoje su
 ... Tautvydas ir AŽU būr. Uoksas
 ... dvi eiles partizānu, pas
 ... pasveikimā - vykintās dvi eiles partizānu, pas
 ... dām nuširdāi rankas. Iyg su visa siela
 ... sigyvendām su mums. Ir šios 1946 metų Vasa
 ... Sašioliktos Dienos paminējimo pabaigā RNV
 ... vydas padarē prācēinā epie LLA veiklā pri
 ... scrius vergijos nešējus - čekistus, kviesdamas
 ... visā griežtāā kovoti su pavergējais už
 ... Tēvyrei ir sangoti šā trispālvē iki
 ... RNV Tautvydas, AŽU būr. Uoksas ir kiti
 ... prt. pasiliko kuri laikā mūsu būrye/.

s ...
 lynus, ir kaip vi-
 a skyriaus pusryčiai. Prie
 rininkas Uoksas ir prt. Janonis.
 pojame. Janonis sako - kaip būtų miela su-
 laisvės, kaip būtų miela dar pa-
 oti laisvu oru, jog aš dar taip
 liui atsidūsta - taip, Janoni
 ta miela būtų laisvės, sugrižti i
 ie savo ... bet nenusiminkim Dievas
 ne ... pasikėsino i kitų laisvę,
 s kitą tapti apkaustėme vergijos rėžniais,
 s atėmė laisvę, pavergė tėvynę ir naiki-
 nu, gražu, dora. Būkime tikri, šėtonas čia
 ečpatas, graitai vėl skambės laisvoje
 lietuviška daina. Tik būkime nepalau-
 je, turėkime stiprią valią, tad ne prie-
 ut ... negalėsime! Visi širdimis prie-
 jam, tu ... virėjas Lapė atnešė bly-
 lėkute i ... sėdome valgyti. Valgont
 ie ... prt. Gediminas su Linksmučiu ir
 dejo - vėkr ... grašas buvome išvažia-
 ... Melvydžių pakraštyje, tai
 , tyročiai, visur pilna NKVD-tų, tiesiog
 ūdėte kaibėda. Po šios nemalonios žinios, vi-
 s partizansai surimtėjo, lyg nujausdami piktus
 šo ruošiamus planus. Nejaugi sudrums ir čia
 , amų kampeli. Tik staiga pasigirsta pavie-
 li automato šūviai, ir po keilų minučių
 so i stovyklą prt. prt. Polka, Dinsis ir
 is, kurie buvo išvažiavę i senąją stovyklą
 rvežti plytą. Sugrižę prt. pranešė, kad visur
 lna rusų ir kad juos jau apėmė, todėl pane-

... viršutine lapa. Geru-
 ... ir leli, čia jau tas ūsu
 ... jau nebeaus.

prėjo k. letas minčių, RNV Tautvydas
 savo trauktis i užpakalyje esanti kana-
 ... buvo už dešimts metrų. Dar traukiantis
 ... iš prt. pasakė - Bet, vyrūšiai, iš to
 ... tai tik košė like, kai užrežėme vi-
 ... pūssimtis. Tik spėjome užimti naujas pozi-
 ... kanale, kaip rusų vėl skaitlingos jėgos
 do mes, ir kaip tigras išalkę kraujo pak-
 puolė. Bet ir čia sudarėme stiprų smūgi nu-
 ne vieną čekistą sniegan. Tada minutei,
 ... škos aprimo. Vėliau jis susirinkęs li-
 ... jū papildomai atėjusius čekistus,
 o atakuoti mūsų atskirtus partizanus,
 savo perskyrė i dvi dalis. Prie RNV Taut-
 ... kome ... Dėdė, Jononis, Zverinkas,
 ... Polka, ... ir aš.

... puolė at entro karto, Tautvydas
 ... traukti - Ugnis! - puolėmėms čekis-
 ... ti besitraukiančius mūsų škius
 ... čekistai persekioja! Todėl visi
 ... surėdami, dar vieną kulkosvaidi, kuri
 ... pt. Polka, užrežėme kraugeriams rusams
 stams taip, kad tuoj priglobėmome prie žė-
 ... lian pasinordodami čekistų sumišimu ir
 ... mes. Aštuoni pasitraukėme kita kryptimi giliau
 ... kėka, Prėjo kelinką pastebėjome postuose
 ... dėsčiusi priešą, kuris tykojo at negalės
 ... kanti iš pasaly, besiveržianti per postus koki
 partizana. Bet mes matydami kad priešų jėgos daug
 skaitlingesnės ir, kad išvengus bereikalingų

...liui kupa,
 Igepo "Pronttosil" tabl
 ...ial vakaro, Bet dar nepraejus n
 nučių, kaip girdime - "Zdies, zdies" - vlon
 pedomis, o kiti jau skloisdami iš ša
 updami ėjo pasirošę tykodami lyg plėšrūs
 ...tu anku, Tuomet Tautvydas vėl rūsčiu
 meigė akis i priešę ir pats automata pa
 os i darbu užėjo "Ugnis" ir vėl už
 strotėjo šiai automatai, pusautomatai ir
 aidis pragarišku trenksmu. O rusai lyg šu
 riute kaukdami "Bandit, piriot, davai" pra
 nežitredami savo rečiaučių oilių. RNV
 s griežtai isakė nesitrukti nei pėdos.
 kin, vyrai, gerą smūgi kraugeriams, tegul ži
 vietovis partizanas naišsigas čekic to, bet
 utitini...

...gnis! Vėl rekomendavo Tautvydas. Na ir režėme
 režėme kauklis vgniam, nesigailėdami šovinių i
 neprovokai puolėmė čekistus. Taip, kad tarp
 karčių parako dūmų ir sniego dulkstančio iš eg
 laičių, nieko negalima buvo matyti ir girdėti.
 Mes buvome išsidėstę pusradėiu, nuo numatytos
 priešo puolimo krypties. Priešas graitai mus ap
 juosė žiedu ir pradėjo šaudyti iš visu pusių.
 Bet šaudėme ir mes, kad net šautuvų vamzdžiai už
 kaisdavo. Tada nutildavo rusų netik kaukimas, "ura"
 ...rioty komandos, bet ir jų ginklai nutildavo ir
 ne vienoje vietoje girdėjosi rusų ir visokių če
 listų, bei sribų stenėjimas, kurie jau buvo pas
 tikrą visiems tokiems priklausomą atpildą.

26
nonis pranešė, kad žuvo
da Tautvydas pasireiþęs
Jau štai du žuvo, jeigu
ki vieno atiduokime savo
ir mes savo žodi garbin-

ekistai ir vėl subliuvo
Tautvydas sukomandavo Ugnis!
iti priešą. Tuo tarpu žiaurūs
viena prt. pervėrė mirtinai.

sting! Vis dar kietai laikydamos ran-
iška ka bina. Prt. Polka pranešė taip pa-
s valdyti kolkosvaidžio, nes esąs sužeis-
vidurius. Visą laiką kautynės verda, galima
kalbėti tik su greta gulintiu partizanu. O
vis artėja mažindami apsupimo žiedą, rėk-
"ra, piriot". RnV isakė man eiti prie kulkos-
vaidžio. Nušliaužti turiu apie septynis metrus per
liaužiu, nusiai pastebėję, smarkiai apšaudė
siau gaven kulkos kepurę. RnV matydamos,
apšaudėmą pršlinkimo tarpą, isakostai-
nervines ti prie kulkosvaidžio. Tuo
mes matan vado susirūpinimą kul-
ir be t kiekvienam prt. aišku, kiek yra
rini šis ginklas. Bet antrame žingsnyje
e žemės, peršautas per abu pečius. Trump
ai liko akyse tamsu, bet greitai vėl at-
k dešinės rankos jau nebevaldau. Paste-

jo tu ir gūlys RnV "Ar jau kliuvo ir
jau! Ar dar galėsite kovoti! Pranešiau, kad
galesi, nors iš kairės. Tada RnV Tautvydas pasi-
kreipęs ant šono sušuko - Vyrailkas dar gyvas
pirmyn su manim priešą! Bet sulig tais žo-
džiais, susiėmė už krūtinės dar ištardamas -
Sudien mylima tėvyne Lietuva, ir padėjęs galvą
ant suomiško automato, kuris taip ištikimai tar-
ravo jau ir jo Tėvynei, užmerkė akis amžiams.
Tais žuvo greta manęs gulėdamas, kovos lauke,
mūsų mylimas RnV Tautvydas, dar viena auka, savo
gyvybę, padėdamas ant Tėvynės aukuro.

Blykstelėjo mintis, kad jau likome tik keturi
kovotojai, todėl kairiaja ranka laikydamos už-
kabintą ant kaklo automata, sušukau - "Vyrail! Puo-
lam pirmyn i priešą!". Tuo kilo Janonis, Du nšis
ir iš paskos Polka, nes jis toliau gulėjo

27

...Tarp parako dūmu ir zvin-
...kācīcu kaip Janonis griuvo ant žē-
...sian... kādā būvau prasiveržes
...vatu uztvara, kuri buvo ant līr-
...s sproģina. Nusprendžiau,
...a rēdamas pasiduoti
...ms gyvas, nes buvo jau ir anks-
...rsiu jeigu būsiu sužeistas,
...jo žodi ištecējs, ne-

duotoj priesaiko, liko kaip ir vadās iš-
savo tėvynei.

...nsis, taip pat gavo nors ir su-
...asiskverbti pro rusų uztvaras, postus ir
...linta diena, pasiekė savo tėvynės laukus.
...idžiojes visą nakti, po nežinoma Latvijos
...tik rytą išėjau į laukus, bet vėl buvau
...ivytas miške. Ir tik antrą nakti, neper-
...e sužeistas vėl pasislūsi link Lietuvos, su
...išsakantomis, nuo kraujo nubėgimo jėgō-
...nakti pasiekio bičiuli, kuris paslėpęs
...per... žaidas.

...rtimē rusų dalyvavo skaitlingos jėgos,
...ms jau žinomų penkių šū, priešas dau-
...e nelaimėjo ir kartu id tikino, kad lie-
...tos sūnų valios, atsparumo, bei pasiry-
...sužė ir nepalaus. Lietuvis partizanos
...s tūl, ke... orangiajai tėvynei laisvė su-
...griš, kol vėl ar spalvė, kurią apginsime, laisvai
...suplėv... nos.

o o o o o o o
o o o o o o o

Š a l t i s

už laisvę!

aktys netepdo krašto,
 -lė, šia tešviečia vis,
 viai! Kovoti mokam!
 -sua mylima šalis.

-uės laisvė pančiais surakinta,
 tis aimanos pavergtos Lietuvos,
 kim jėgas, kad ji būtų išpūsta,
 š kruvinos bolševikų "globos"

- drąsos pasiryžimo nestinga,
 su pavergėjais šiauriais,
 šiandieną mūsų darbui kalba,
 me gimė laisvais lietuviams.

ir bus laisva mūsų Lietuva,
 viai moka už laisvę kovot,
 tokio, kas geruoju kalbėtų,
 esu prašytų laisvę atiduot!

laisvė žydėtų, būt laisvas kraštas,
 žinkim ją, šventą kovos keliu,
 d laisvei nebūn, dulkėtas veidas,
 Jai koks, pašalstyti krauju!...

Šalin vergiją, kovą už laisvę!
 Už gintą kraują mylimus laukus,
 Prisiekim mes, būduodami trispalvę,
 Lietuviai vergais nebuvo - nebūs!

/S/S/S/S/S/ x x x /S/S/S/S/S/

us kuris mus suprato.

...ideliame miškelyje, apsigyvenome, būrelis. Pagyvenus kiek ilgesni laiką, jie prasidėjo siautimas. Siautė rusai stribai. Siautimas tęsėsi tris dienas. I kaimą nemėgink nei kojos iškelti prie vieto turėjome mažai. Bet partizanai nieko nekvalgė, kiek ne, visada jie linksmi ir - kiekvienu momentu priešai kulkoms už-

o siautimas. Mūsų stovyklėlės jie nerado. Liu dienu išėjome parsinešti maisto. Mes girdėjome mašinu žvima, nusprendėme, kad priešantė mišką ir bus išvažiavę rusai ir išėję i pasilikę pūėjome pas vieną netur- ogeli, partizanų rėmėją.

stebes įlaysia - Mano brangūs broliai, si gyvė ir sveiki! Mes atsakėme, kad bur- duruos galvos mus sumaikinti. Senukas, kad labai daug buvę orivažiavę mašinu as ir stribais. Rusai buvę atsivedę dresit- tus šunes, kurie surandą partizanų bunkarius. ie išivedę pas tą senuką dresiruotą šuni, ieškoti unkerio. Tas šuo ne bunkerio ieškojo, bet save pa- simaitino. Rades vėly le salą suėdė, kibirą su po- mazgomis išvedė, o senkelis vis kartojo - "ješi, išči, bunker iešči".

Senukas pasakojo pagalvojau - Jūsų šunes ei- na pagal Stalinio konstituciją - jie viską ēda, varte ir nekina.

Mes pasiklausę senuko pasakojimo, padėkojome už naujienas ir išėjome i kitą sodžią pasirink- ti maisto. Pasirinkus maisto, grįžtant i stovyk- lą, vienas partizanas sako - Užeikim pas tą kai- myną, nėra jau jis bolševikas, bet tik toks šykš- tuolis žmogus. - Na gerai! Visi sutikome ir už- sukome pas naują rėmėją. Žmogelis sužinojės, kad esame partizanai, pasidarė labai lipšnus ir nuo- širdus. Pabuavę ilgoką laiką, pasikalbėję ir gavę maisto išėjome. Išėidami palikome savo partiza- niškos, lietuviškos spaudos.

Lēt, geriau isitikinti, jog mes
 ne vien tam, kad iškovo tumėm
 pove. Bet mes kovojame tam, kad
 ir nepriklausoma Lietuva, kad mūsų
 nebandžiotų, joks svetintantis savo le
 esame pasiryžę atiduoti tėvynei, ką pri
 aukojame mes savo jamas sielas ir kūnus,
 kad tėvyne būtų laisva, kad gaktų iš
 stepių gryžti mūsų brangūs tautiečiai. Kad
 tamsiuose kalėjimuose, geležiniuose sura
 lami ir žiauriai kanKinami mūsų tautie
 lėtų gryžti i savo brangią tėviškę,
 i gimtus savo namus,
 kga audieu ir padėkoję už maistą grižtam
 stovyklą. Kelvje vėl susidūrėme su arklaiga
 is pasisveikines užklausė mūsų - Kur taip
 broliukai! Jog dar tamsu!
 mes nesiskubiname, bet geriau anksčiau gri
 d kas nepasibėgtų.
 o kada pas mane užsuksite, prie maisto, aš
 su, broliukai, pasiilgan!
 au tai, brankai, tamsta, aplankome. Nie
 ukai, kol dar bėsim nemsim jus, geriau
 gaonajam slobinai normos neduosim. Atsisve
 cinę gryžtam i miglotą pamiškę. Linijomis slėp
 dami pėdsakus pasiekėme stovyklą.
 Stovyklos darvė, jis mus užklausė - "Kas eina!
 Mes atsakėme - "Atėjome".
 - Per šiuos metus gaminas kūrines su maistu, šur
 sėdome prie lauko ir pradėjome pasakoti naujie
 nas, vie stovyklą ir apie naują rėmėją. Papasako
 jome, kad užėjome s toki žmogeli, kuris nebuvo
 dar matęs ir nats vaizdavo koks yra partizanas
 ir kokis jo pareiga.
 mes besi albant virėjas paruošė pusryčius.
 pavalgę, užsirūkę po cigarete, nuėjome pailsėti,
 po sunkios kelionės, nes gerokai buvome pavargę.
 Pavakary atsikėlė, išsivalėme ginklus ir vėl
 stovyklaujame kelias dienas.
 Po kelių dienu vėl išėjome pasirinkti maisto
 i tą pati kalną, pas kuriuos nebuvo užsukę
 praeitą kartą. Užėjome ir pas tą naują rėmėją.
 Dabar jis visai kitoks buvo, kaip kad pirmą sykį.
 Pasibeldus i sutartą langą, tuojau durys atsidar

31
leliai pailsėti, gal labai nuvargę!
priprate tą vargą vargti. Atsisėdę
su šeiminku vesti pokalbį, apie po-
radėti. Besikalbant šeiminkas sako - Aš
liukai paaukosiu ginklų, gal jums trūks-

visų deidai pralinksmėjo, kad gausime gal ne-
mausiu ginklų.

Ukviedė mus šeiminkas i daržinę, ir Adaves
pastovą pralinksmino - Čia broliukai, pakaskite
rasite dėžę. Jūs Mes vienas už kito šokome pakas-
ti!

Ok man pakasti! Duok man!

Štai jau iškasėme dėžę, atidarome, žiūrime rusiška
p-sautomatis ir pistoletas "žvaigždė". Keli tūks-
čiai šautuvo ir automato šovinių.

Šeiminkas mums tarė - Na, broleliai partizanai,
pukoju jums ir tėvynei šiuos ginklus.

Be reikalo nepakelkite ir be garbės nenuleiskite
juos! Matau, broleliai, kad jūs esate tikri Tėvynei
kovotojai. Jūs, broliukai, laiku iškovosite mūsų Tėvy-
nei Lietuvai Laisvę, ir nepriklausomybę. Jūsų pa-

ta spauda rašo, kad greitai laiku bus visa
Lietuva laisvas nuo raudonojo slibino.

Adėkoję žmogeliui už ginklus ir šaudmenis, gyžo-
me su pilnomis šovinių koprinėmis i stovyklą.

Gryždami fžiūrėjome naują mūsų bičiuliu, kad
taip visi tapę lietuviai pasielgtų kaip tas
žmogelis. Kad jie nepodytų ginklų ar šaudmenų kur
nors paslėpėse arba dėmėje užkasę. Kad jie nelsi-
jytų atidžiausiai apsaugai. Kad jie paaukotų
paslėpus ginklus kaip ir šis žmogelis Lietuvės
Laisvės kovos sąjūdžiui, pakol dar ginklai tin-
kami naudoti. O atėjus lemiamai valandai, tokie
lietuviai istoję i laisvę ginančias gretas, aš gaus
jie tuos pačius ginklus ir galės padėti vytiokū-
pantą iš savo tėviškės.

//////////////// x I x //////////////////

Š a l t i s

Š e š ė l i a i !

Jos niekšų iš tolimų rytų,
Jo niekoti mūsų kraštą vėliai,
Jais klėsti, žudyti stojo kartu,
Jonių perdavikai - tautos šešėliai.

Igije šlykščiausius žvėriškus jausmus,
Su bandom azijatų - žudikais žmonių,
Laižioja po Lietuvos miestus, kaimus,
Išskodami karavergiams kraujo anku.

Sedizmą pamilę, proto netekę,
Žudo, plėšia ir satargia žvėrių balsais
Klausą, regėjimą visai panebę,
Tautos žmonių kamatos jiems liko žaislais.

-Nekalvokite, dabar jie yra likę!
Nes jų pilnais krašte kumpeliai,
- Jūs galvojate tokius sutikę!
- Ne žmonės! Ne! Tikrai kreivi šešėliai!

Žmonės! Jūs nekeiskit savo būtybės!
Tamsius, niekštus, tuščius šešėlius!
Nes už padarytą kaltai suktybes,
Jūs nereikite laisvės atėjus.

Krašte anaisiais laisvės rytui nušvitus,
Jūs sudeginate gerėti saulės spinduliai,
Daugiau jūs nebus panašių į šituos,
Ir žeme plauks, tik debesų šešėliai.

.....

PAVERGTOJĒ

TĒVYNĒJĒ

Rīnvydas

Naujoji Lietuva klausis !

Ātrāsā eilē metū, viss, apurvinta, iēnīkinta
Azijas barbarū ir savū, iēgamū, beī pārsidavēliū
lietovīū mīndžiojams, sopulīnēcē pērsuolusi, gu-
lējo mūsū brangi, Tēvyne Lietuva, Jos veidas kant-
ī rīn rīžtumu dego, Ji nevajtojo, nedejavo, bāisiosbos
čēkistu, tēronijos rānkū smaugiama.

Bet štai vienā gražīā, saulētā dienā, prisikēlē
iēssavo sopulīnēcē pērsuolusi Naujoji Lietuva.
Visas jos jaunās veidas spīdējo begaline lai-
me ir džiāugsamū, visa ji buvo šildoma palīnkui
susībūrsiū, naujai prisikēlasiū, Europos valsty-
oīū gaivinančīā šiluma, iēlētō, pakīlusi galvā
apžvelgē N. Lietuva savū rānkūju kolchozū nua-
bīntas lankos, pēkrūgē iē būvsielos vergijos iēkan-
bīntas savō sēmsē lietovīns, Su nerīmes jos ēvilg-
nis ēnētoje, iēlētō, grāme lietovīū, kuriū rūbāi buvo
suplyse ir lopīnūtī, ē rūpesčīū ir rīsokiū neda-
teklīū iēsvāpōti, gīlīomis rānkūlēmīs veidāi, klaus-
sīamāi iē rānkūlēmīs. - Kas jūs esatī! - staiga
kraiņpēdā savū ēvelnīū balsū N. Lietuva. - Mes lie-
tovīai - prislēgtī ir duclīs paslēgīdo balsai iē
grupēs. - Ka jūs veikēte, kada prīckā: manē mīn-
džiojo ir teriojo! iētemptāi žītrēdama kriņpēsī
N. Lietuva. - Mes nešēme okupanto uīdētī, slakīā-
jā vergijos naštā - gīrdējosi bevē: pānībēcōmis
iē grupēs - mes arēme, pūslētōmis rānkōmis dir-
bome ir sējome tavo Tēvyne plačīnosās lankus ir
visā nēme derlīū atīduodavome pasaulīo besōčīūi
- Stalinūi, patys mīsdāmi pusbadžīū. - Tai jūs
buvē kolūkiečīai, Daug, oi daug jūs manō, varguolīai
sunkāns darbo be ūzmokēsčīo nūdīrbote, gausīai

...plaištėte plačiuosius laukus. Bet ne-
utaršėte savo motinos Tėvynės vardo, todėl ir
oliau nešiokite garbingą l i e t u v i o var-
lą - su pasididžiavimu užbaigė Naujoji Lietuva
ir jos žvilgsnis nusilko į kitą grupę lietuvių,
kurie buvo daugiau panašūs į numirėlius, nei į gy-
vusius. Jų išbalę, geltonumu aptraukti kaulėti
veidai buvo atžymėti ivairiomis kenkinimo žymė-
mis. Jų liesi susikūprinę kūnai buvo pridengti kar-
kokiomis marškonėmis, rusiškų drabužių liekanomis.
Visi jie stovėjo didžiulėje grupėje, vieni jų
trepsėdami svirdinėjo pr e - kitų, o kita dalis ne-
lėdami iš didelio nuovargio bėpastovėti - sėdė-
jo arba gulėjo. - Kas jūs tokie! - su užuojauta
išskrido iš N. Lietuvos lėpa. - Mes lietuviai!
- susižvalgę atsakė vos girdimai iš šios grupės.
- Kur jūs buvote kuomet okupantai smagė mane!
- vėl kreipėsi N. Lietuva, - Mes sėdėjome kalėjimuose,
Tėvyne mūsų - atsakė dalis sovėjusių lietuvių -
kur buvo tamisav už naktį ir šalčiau už speigus
žiemoje, ten mes turėme ir kankino baisiausiomis
kandiomis žmogėdaros čekistai. Ten daug, oi daug
mūsų brolių, o tavo sūnų, užmerke iškankintas akis
nebeišvydę tavo prisikėlimo, o brangioji mūsų mo-
tina Lietuva! - O jūs kas esate - sustojo užuo-
ptos pilnas žvilgsnis ties grupėje gulinčius.
- Mes lietuviai - pasigirdo tylus, aštrus kosulio
trukdomas atsakymas - mes buvome ištremti iš tavo
plačių laukų, kaimų ir miestų į gūdžiasias Sibi-
ro kalnas, į spėjamo šalčio suspausta širdi-
mi, daug mūsų brolių, o tavo sūnų, paliko
ilšėtis šaltinioje mūgo. - O mes, miela Tėvyne - pa-
sigirdo i kita karto - buvome sugrūsti į tamsią -
sias anglių kasyklas, į siaubingąsias, giliai žemė-
je esančias, kasyklų šachtas, kur paskendę nuodin-
gose anglių dulkėse, kvėpuodami retu, sunkiu oru,
bėaudami darbome, ištisais metais, sunkiuosius
anglių kasimo katorgos darbus. Visi mes - pasi-
girdo dar iš grupės silpnas, bet iniršio pilnas
balsas - parėjome šimtus Sovietų Rusijoje buvu-
sius lagerius, visi mes išdirbė sunkiausius, darb-
pasaulio istorijoje nebuvusius, vergijos darbus,
sugrižome paliegėliai, invalidai ir džiausmu plaka
mūsų širdys matant tavo mūsų mielą prisikėlusią

cūnūs - nabždējo N. Lietuva - todēl nešioh
kitt per anžiņspatys iēgatsinē pasauliui, iēk
l i e t u v i o v a r d ā - ir džiāngsmu švytēdama
priējo prie kitos lietuvīu grupēs.

op grupēje matēsi jaunuoliu, ant kurīu krū-
tinīu kārāro raudoni, broliu kārāro nudažyti,
konjaunuoliu ženklai. Toliau matēsi visoklānsio
anžias, iē kolūkiešīu prakaito iēsipenējisīu,
vyru ir moteru, iē kuriu kiēniū kyšojo komnis-
tū partijos bilietai. Dar toliau buvo rusiškoms
milicinīku uniformomis apsilvikusīu jaunu ir se-
nū vyru: o už jū, jau pačiame pēkraštyje, stovējo
susitrānke, pilkoms rusiškoms milicinīks apsilvil-
kē, savo broliu žodikai - iētribitēliai. Visu šīu
iēsiginēliū rāstus ir pilni neāykantas žvilgs-
niai buvo akreipēti N. Lietuvai. - Kas jūs tokie!
- es pasiēlykōtējīma pasiteirovo ji.

- Mes lietuviai mītriai atsakē iē grupēs.

- Kā jūs veikēte, kadē žydiškes rusu gaujos buvo
užplūdī sios mēnē! - Mes buvome kandidatai i ko-
munistu partijā - spiegiama i atēliepē jauno lie-
tuvio balsas, kurīu ant krūtines kārāro kom-
sūnuolio ženklas.

mes buvome lietuviai komunistai, kremlians žy-
dū beprotiškū iēgalvojīmū vykdytojai - prakalbē-
jo pagiežos pilnu balsu sterulis. - Mes grobstēme
iē miestū, iē kaiku ir iēgintaju sodybu lietuvius,
kurie tave gēpēdē ir trēmē juos i gūdžiāsias
Sibiro tēgas. es pēšēme iētremtaju turtus ir
deginome jū sodybas. Mes pavertēme žydinēsius tavo
kaikus, i neolintē ar dirvonuojanēsius rusiško pa-
vyzdēlio kolchozus, kad kolūkiešiai badaudami ir
sunkiū darbū prie žemēs lēnkiami, niekada apie
tave nebegalvotu.

- O mes su ginklu rankose žudēme visus tuos,
kurie tave norēje prikelti, - tyliu, lyg gyvatēs
šnypščiānēis balsu prašyokātē strībokas. - Ne -
negali būti! ! ... - siaubingai sušuko Naujoji
Lietuva - būdami lietuviai jūs šādētē ir žudētē-
te lietuvius, dar gi tuos, kurie mylējo savo tėvū
žemē, tai jūs esate savo broliu žodikai. - Taip,
taip - pasigindō iē grupēs, milicinīko miline
apsilvikusio lietuvio tvirtinimas - jie, tie patri-

25
me kovojančių lietuvių išžudę. Mes daug mažiau.
Visi jūs šioje grupėje - su pasišlykštėjimu
bertarukė Naujoji Lietuva - esate praradę žmo-
gais garbę, visi jūs esate susitepę tikrų lietu-
vių kančiomis ir krauju ... Todėl jūs nuo šios
dienos esate n e b e l i e t u v i a i !

o o o o o o o o

R a m u n e

Mielas moksleivi !

Kaip malonu prisiminti mokslo dienas... vi-
siems tur būt, jos išlieka kaip gražiausi prisi-
minimai. Nors, žinoma, dabar kai kam jos tampa net
ir karčiomis, bet vis vien daug daugiau puikių
valandų praleidžiama, nes visada sutinkama brangių
ir artimų draugų, kurie jau neužmirštami niekad.
Lianingi tie vėtai, kaip aukštas svajones mezga
tvirti idealai. Todėl, kaip reikia išsiskirti ir
kiekvienam žengti skirtingu keliu, tuomet brangus
kiekvienas laidas į praeitį... Tuomet aidas iš tos
mokslo ventovės suteikia jėgų ir ištvermės kovo-
ti ateityje už kilnius idealus.

Bet gaila, kad pasitaiko, o dabar vis dažniau,
tokių moksleivių, kurie su pasididžiavimu prisi-
saga ženkluką, tuo praradę praverdami bedug-
nę tarp savęs ir draugų nekomjuniolių, ir koks
tai pasididžiavimas. Gal kiti ir jaučia-
si nesmagiai, o kiti net gėdisi pirmą sykį pasi-
rodyti prieš mokslo draugus su parsidavėlio žen-
klu, bet tai argi tik bailumu tegalima pavadinti,
nes stiprios valios žmonės niekada nepriešta-
rams sau ir nesusvyruos. Gaila tų pataikūnų, ku-
rių širdys nustojo plakti pagal buvusių draugų
širdžių ritmą ir stengiasi prisitaikyti prie
naujos aplinkos. Jų lūpos kalba tai, ką širdyse
dar patys nėra užtušavę. Ir jiems užtušuoti ne-
pasiseks tol, kol neišnyks ta neteisybė, kurią
kiekviena proga rusas stengiasi kiek galint iš-
siskverbti į lietuvių širdį.

Jug jie sako, kad durys į mokslą visiems at-
viros, bet ar tai tiesa! Taip pat nuolat sten-
glasi

...tin, kad religija nevaržoma, kad i komjauzina
rašytis nėra prievartos. Bet tai tik gražiai
skamba žodžiai. Užtenka truputi giliau pama-
lizuoti ir pasirodo, jog išnyko visas šėviršinis
jų glizgėsys:

Kad ir tai, jog visiems atviros durys i mols-
lą. Taip, jos gal ir atviros tiems, kurie tampa
jų pataikūnais, bet ne tiems, kurie myli savo
Tėvynę ir nori nešioti nesuteptą lietuvių vardą.
Todėl išmeta ir nepriima i kai irias aukėtasias
mokyklas nekomjauzolių.

Kiekvienas iš mūsų tai žino gerai, nes pavyz-
džių netrūksta kiekvienais metais. Daug, labai
daug turime išsižadėti savo užsiibrėžto tikslo
ir vien tik dėl to, kad norime likti tikrai iš-
tikimais tėvynės vaikais.

Kiek daug pasako, kad ir toks pavyzdys.
Viena mergaitė studijavo mediciną, jau pasku-
tinis metas. Iki valstybinių egzaminų bebuvo
likę nedaug laiko, bet ją išmetė. Toji mergaitė
nesusvyravo, kai sugriuvo taip ilgai ir vargingai
sukurtas jos mokslo rūnas, ir tapo paprasta par-
davėja laikraščių kioske.

Ir kaip dažnai jie mėgsta gąsdinti, kad gailė-
sies kuomet nors, gailėsies, kai reikės gauti cha-
rakteristiką. Bet argi mes pabūgsime jų grėsinimų!
Kad, kaip tik, mums dar aiškiau irodo, jog jiems
svarbu tik didesnis skaičius, kuriuo galėtų dar
daugiau girtis, o ne tai, kad iš tikro isitikini-
mo rašytuos. Ir kaip jiems negėda slūlyti geresnę
vietą ar panašiai. Taip gali daryti tik žemos
moralės žmonės. Jų jie sako, kad prievartos nėra.
Tai todėl tuomet šyrašo visus vaikučius i pio-
nierius, neatsižvelgdami i jų norus! Kodėl vi-
suomet kaišioja jaunuoliams užpildyti blanką!
Tai štai kas gaunasi iš tų gražių žodžių, tik
truputi giliau pamašcius.

Todėl, mielas draugc, nepatikėk ir Tu. Nelik
žaislo, bet mylėk ir toliau savo Tėvynę.

mylėti tėvynę - reikia liepsningai trokšti
 matyti ikūnytą joje žmonijos idealą ir, pagal
 savo jėgas, prisidėti prie to. Ar gi mes turime
 tapti priešo pataikūnais! Ne, ir dar kartą ne!
 Mes visada senkimesi rižtingumo ir atkaklumo iš
 savo brolių tikrų lietuvių, kurie kovoja už vi-
 sų laisvę. Ir tik vienas Viešpats težino, kiek
 daug mūsų tautiečių jau mirė dėl tautos laisvės.
 Tik Jis vienas težino, kokiam jų būriui suteikė
 kančinių garbės vainikus. Todėl drąsiai kilk
 aukštyn ir pasiryšk, jog niekuomet nesusvyruosi
 ir išlaikysi garbingą savo vardą. Mokinkis ir
 stengkis padėti savo tėvynę, nes mokslas daug
 gali, jis vargstančią šalį padės išvesti į laimin-
 gus kelius.

X X X X X X X X X

Žygis i sodžiu.

Taip saulē klonius išbučiavusi savo spinduliais,
 Užeido žemėj viešpatauti naktie tylai,
 Paslaptینگais, siaurais ir vingiuotais miško
 /takeliais,
 Į žygi linksmūs juokaudami išėjom vyrai.

Drąsa pasiryžimas spindimūs visu vaiduose,
 Ant pečių kuprinės ir numylėti ginklai,
 Nuo žingsnių, žygių dunda žemė Lietuvos laukuose,
 Žaviai visus puošia partizaniški ženklai.

Rankomis paglostas paskutines krūmelių šakas,
 Jau per traktorais išlektą žemę eini,
 Pamačius jog taip niekšingai niokojamas mūs
 /kraštas,
 Širdy, dar didesni gerėtą priešams uždegi.

Aplink pašvelgus atrodo lyg po siaubingos audros,
 Tik nepaliesti lauku didžiuliai akmenai,
 Pagarbinta ką buvo nuveikusios darbščios rankos,
 Ir ji prie sodžianė, šiek tiek, aprimosi tiktai.

Sodnos paskendusios senos lietuviškos sodybos,
 Prie kelio ošia didžiuliai šimtamečiai klevai,
 Prie vartelių gražiai žydi mėlsvos ir baltos
 /alyvos,
 Čia gelsvu smėliu išbatstyti kiemo takai.

.

Š lēto pabeldus i seklyčios mažą langeli,
 Hirdi kambaryje žingsnius, tik žmogaus nematai,
 Ilgai nereikia laukti, jau sklendžia durų
 /sklasteli,
 Ir i kiemą išėjo žilas senelis skubiai.

Aypsosi lūpo, džiugus raukšlėtas veidas senelio,
 Svelnus lengvutis jo balsas girdisi aiškiai,
 "Jog jūs labai pavargę esate, keliauote dang kelio!
 Prašau ieiti i kambari mano vaikai."

Seklyčioje jau laukia sukilusi visa šeima,
 Pasisveikinusi, prašo čia mus pailsėti,
 Sesutė langines uždaryti išbėgo bėga,
 Senutė skuba mažą lempele užžiebtį.

"Nebijau - kalba senelis - greitai durų daryti,
 Jūs nuo beldimo i langą suprantu labai,
 Rusai, stribai atėjo, kad ima i duris, langus
 /belsti,
 Atrodo nvers namą ir žike tik pamatai."

Kambari lyg žvėrys galvatruškėčiais suvirsta,
 At betagu prisilyšę šunis vedini,
 Visur landžleis, saugok, kad nevogtų koki daiktą,
 O ko čia verčiatės, ieškot, nei nekalbini.

Tai tik klausykis, koks nors šunsnukis jau ir
 /užrikęs,

"Tai ko čia dar, tu seni, susirietęs žiopsai!
 Savo ubagišką kumštį man apie galvą apsukęs,
 Ir išsižiojęs rėkia - sakyk kur "miškiniai"!"

... gēta, susūķes, žiūri akis iēvertes, 4/1
Jai mane nūgāsdino, vep tēlsiu kā daugiau,
Galvoju... Daug tokiu smarkiu durniu aš jau esu
/mates,
Išgama! - Tiek iēgirsi - nēmašiau, nēžinan!

Per dantis šlykščius kaeiksmus iēvožē, kiek
/patriukšmavē,
Iēgriāva lauk, žodžiais motinas nēkindami,
Visā mūsū šeimā šlykščiais banditais iēvadina,
Iššliaužia toliiau jie kreivus švėrnus vilkdami

- Jug mes lietuviai, jau nēo senē tėvynē penia,
Imsiu ir pasakysiu iēdavikams tiesā!
Ne!... Kad nēreiktū klausiti sąžinės kuo esu
/palikas,
Geriau vargti, kentėti - suklaidinti! priešā.

- Džiugu, sensli, girdėti tuos lietuviškus žodžius,
Palmus pasiryžimo, siekiančius vienybės,
Tada visi lengviau nūgalėtų tuos priešū kėslus,
Jeigu tauta laikytuos, tos šventos teisybės.

Nėtekėtų tiek daug kraujo už laisvę tėvynės,
Nėkentėtų lietuviai šaltame sibile,
Nėsuktų kaina, vietoj buvusio namo dilgynės,
Nėbūtų tiek lietuvių kalėjimuose mirę.

Jog tie tautos nekšai, išgamos, pardavikai
/atribai,
Ira lietuvojm, lietuviškose šeimose gimę,
Kokie jų priešingi šiandienā tautos valiai
/darbai,
Girama ir niekoja patys savo tėvynę.

Žudo, kankina ir apiplėšia nekaltus žmones,
Dar baisesni savo veiksmais už atėjūnus,
Jie viešai pasirodo, jog yra visai be sąžinės,
Mėto gatvėse nužudytus Lietuvos sūnus.

Kiek šiandien išdavikų pėdomis žengia lietuvių,
Sąžinės už kelis grašius pardavę priešams,
Ir paėmę pavyzdį, bei ginklą iš azijatų tamsių,
Kasa gilia mirties duobę visiems tautiečiams.

Greitai ateis galutinė atsiskaitymo valanda,
Su išdavikais už tuos pragaištingus darbus,
Mokės juos visus sugaudyti lietuviška ranka,
Ir į kartuvių kilpas ikišti jų sprandus!

Dabar jau priešas savo žvėriškus dantis atkando,
Norėdams išdavikais padaryti senus,
Meilinas, glaudosi, ivairiais pažadais bando,
Tėvynės niekšais paversti visus jaunuolius.

Tam reikalui jau yra jų paruošta didelė dirva,
- Sportas, dainų šventės, ivairios gegužinės,
- Sia nuo komjaunuolių kalbų, apsvaigę jaunuolio
/galva,
Ir jis nešios ženklą išdaviko Tėvynės.

Tegul priešai tai nebando ir iš manęs nelaukia,
- Tokia netapsiu kalba skaistuoje mergaitė,
- Kiek jie tik nori ir kaip dabar tegul mane
/šaukia,
Nepamiršiu tai, jog aš lietuvaitė.

o as turim mylėti tėvynę, gerbti ir karščiau,
rie už mūsų laisvę kaunasi mirtinai,
aip Nepriklausomybės karščiau, kad mylėjo,
je užauginusią brangūs tėveliai.

to mūsų sodžiaus jaunimas prieš priešą tai
/kietas,
Myli jie Tėvynę - kalba senslis - karščiau,
Ol... Jau visi tik valo šovinius, švelnia ir
/amūkietas",
žada jiems duoti, kol šaudant ims svilti dėl nait!

Kaip girdime, seni, jauni ateis mums padėti,
Papildys lietuviai partizaniskus puikus,
Krauju atpirkta laisvė, Tėvynėj ims žydėti,
Tėvynė Lietuva laisva anžių anžiais bus.
.

-Mano vaikeliai - kalba senutė - jog jūs nevalge!
Prašar valgyti, parengiau ši tą užkast,
Dar ir ant kelio, štai šitą ryšeli paimkite,
kad ten miškelyje bado nereitų kęst.

ano gražsolėliai, už jus kas vakaras meldžiuosi,
stiprinu jūsų sunkią kovą, aš nors malda,
Nepuola širdis, verda ji smarkiai kraujuose...
-Pašvelgia... - Senutės skruocetu riedėjo ašara...

-Nevėrk, sen galvėle, greitai jau išaušė laisvės rytas
/tas,
Toks švelnuti, po tos ilgos kovos, skaistus,
Negriaus ir neniekina daugiau mūsų Tėvynės
/priešas,
Neapleido, neapleis Ankščiau siasis mus!

.

a keliamsim i savo namelius, jau paviešėjom,
 aisi galime sau toliau linksmi žygiuoti,
 ir pabūkit... - Ačiū, ačiū ir tai jau pervėlai
 /išeinam,
 greitai vieversėliai ims giesmales čirenti.

Sosutė mus palydėjo, priskynė gražių gėlių,
 švelniai akimis lydėjo, būdami kieme,
 Mačiau senutės ranka judėjo, dėjo ji kryžių,
 ir gėlėmis papuošti dingom žaliai sode.

Šviesūs jau darosi rytai nuo pašveistės aušrinės,
 ryžtam namo broliai iš trumpo žygio nakties,
 Nuo gėlių po kojomis krinta rasos sidabrinės,
 Jau greitai miškas sveikinančią ranką išties.

Bengavi atsiduso mūsų senelis, žilas miškas,
 Nakti nemiegojęs, salaukęs savo vaiku,
 Gryžo iš žygio! Teneliečia juos priešo kerštas,
 letinos eglės! Paslėpkit nuo pikty akių!

Mūsų mielieji paukšteliai! Ar dar neišmiegojot!
 dėl negirdėtis jūsų skambingų dainų!
 liamės! Keliamės! Sveiki gyvi! Jau perkelia vot!
 dangybė sveikinančių balsų.

//// // // // // x H x // // // // //

Ūkio skyrius

Graži saulėta vasaros diena slinko iš lėto s
šiktomis, maloniomis rankomis glamonėdama vis
rgtosios Lietuvos gamtą. Pagaliau didžiulis
nas, tarytum, išvargęs saulės rutulys pasiv
pė už horizonto, iki ankstyvo rytmečio, iki nau
os aušros. Pasislepus saulei, aptilo ir miško li
smuolių, ivairiagiesmių paukščių, melodingi bal
sai.

Tamsa savo pilksavai juosvais šešėliais pradėjo
raizgyti tankesnius krūmokšnius bei tolinesnius
medžius.

Tankiame, sausame eglinėlyje linksmai spragėdam
nas, savo didžiuliais, karštais ugnies liežuviais
graibydamas žemesniasias eglių šakas, degė di
džiulis laužas, apie kurį susėdę smagiai kalbė
josi y būrio partizanai: Vėtra, Aušra, Stirna, Ūdra,
Urba, Dėda ir Sarka. Priešais laužą, didžiulės

tiesos apšviestas sėdėjo aukštas, dailiai nuou
s, šviesiaplaukis jaunas vaikinys prt. Stirna.
Kačian šis prt. buvo be galo linksmas, emergin
as ir pil nas ivairių samojų. Bet nuo šio pa
sario, kuomet ji paskyrė būrio ūkvedžiu, šis
aikinas pakeitė. Jis surimtėjo, joveidas tapo
idengtas kažkokia rūpesčio skraiste. Sėdi štai
is ir dabar prie laužo suraukęs kakta, kaž ką
kypiai galvodamas. Retkarčiais pasigirsta vie
is, kita jo minčių nuotrupa. - Duonos penki bako
jai, lašinių praicitą savaitę y kilogramų, kruopos,
miltai, pupelės, bulvės... Ir taip jis tesia iš
ties savo ūkiškų gėrybių svaichiojimą, kol paga
liau ryttoj lašinių kaip ir nėra - sunkiu savo
švininiu žvilgsniu iš lėto, niūriai pažvelgęs
stornė

žiųjų kamienis, bomba šis jaunas ūkio pareigū-
 s. - Iš kur ir be pritakti, rodosi, visi po kas-
 bli, ro kita, o žiūrėk jau ir tuščia, ir iš lėto
 o didelės žalios akys praslinkusios per būrio
 ruzėnams sustojo jau visiškai ipykusios ties
 toriausius iš visų prt. Dūda. - Tai vis tavo dar-
 bas - iš lėto grėsmingai kreipėsi - kitaip nebū-
 tum tiek storas! - Kas! Kur mano darbas! Neapras-
 amas geraširdiškai ritaai iš apkaltinimo dru-
 tis prt. Dūda. - O gi tas, tas, kad mano visi ūkio
 skyriams lašiniai išdžiūvo - Jau visai pykčio a-
 lūntas kaltina dručki jaunasis vaikinas ūkv.
 Stirna. - Tai, kad aš jug po gabalėli, ir ne vie-
 nas... - Nuolaidžiai droviai šypodamas, teisi-
 nosi drūtas prt. Dūda. - Po gabalėli, ir ne vienas.
 tęsdamas tyčiojamasis kimba volusų ūvedis.
 - Žiūrėkit koks paliankis - rodo kitoms prt.
 Dūdos rausvą, kalionis siūlėmis perglamintą pagurk-
 i - jug i ši ne viena mano ūkiška paltis yra
 sutirpusi... ir dar jis... baltomis permetęs
 storuli Dūdą nusigrūžo. - Flek to rytoj išsivir-
 tin kokios "papliopkos", bus vienodžiau ir be ga-
 vallių... ironiškai užbaigęs, piktai savo ilga
 a paspyrė i lauzą rūkstanti meluogali. - Stai
 , stai tau, būti drūtam - linksmci juokėsi ma-
 s sudžiūvęs partizanas Šarka. - Aš jug nieko
 stolių tavo ūkėnėms gėrybėms neapaderau, nieko
 k nevaigau, už tai ir esu liecas, kaip biesas -
 nosi ūkvadžini Stirnai mažasis prt. Šarka.
 - tik tu, pradėsi kalbėti - griebė dar pyk-
 liagančiomis akimis dar ūkvedis mažoji prt.
 - ir esi pats didžiausias mano ūkiškųjų
 a... taštintojas. O aną dieną viedamas apver-
 tęs... katilą virtienių ir papūsk tau! - stis-
 toje visas užkaitęs ūkvedis prt. Stirna. - O ir taip,
 kada tik kepi blynus kiek taukų i lauzą, išlais-
 tai... dar žiūrėk čia prisvilę, čia sugrūzdėję,
 čia išsilieję, tai vis nuostoliai ūkinių gėrybių
 iš mano sandėlių - piktai baigęs užriko jaunas
 ūkio pareigūnas prt. Stirna ir piktomis akimis
 ieškojo prie lauzo mežojo prt. Šarkos, bet prt.
 Šarkos prie lauzo jau nebebuvo...

k pagalvokite - kreivėsi sėsdanasis vėl prie
jo ūkvedis prt. Stirna - apskaičiavau, kiek
Urba yra per šešis ar pusę metų suvartojęs
aių gėrybių. Ir jis pasirašęs po kišenės
atrankė aplaužytą, ivairiomis skaitlinėmis
margintą popierio lapą - tai šati duonos, šimt-
tais kilogramų, lašinių šimtais kilogramų, miltų
šimtais kilogramų, o dar kur bulvių, kruopų, pu-
pelų, ir visokių kitų mažiau vartojamų pro-
ductų kiek! O juk visos tos gėrybės iš mano ūkiš-
kųjų sandėlių ir tik vienam partizanui! Ir ūkve-
dis prt. Stirna susimąstė, ir vėl kelios sunkios,
didžiulės rankšlės išvagojo jo lygį kartą, ir
ši jo šviesiaplaukė jauną galvą raizgė ivairiau-
si neišsprendžiami ūkiški klausimai - duona,
lašiniai, miltai, bulvės, kruopos, pupelės...

o.o.o.o.o.o.o.o.o.o.o.o.o.o.o.o.o.o.

T U R I N Y S		Psl.
lingvonėlis	Lietuvos Jaunime.	2
Birželis	Kautynės ties Melvydžiais.....	9
Šaltis	į kovą už laisvę.	16
atžminas	Žmogus kuris mus suprato.....	17
Šaltis	šešėliai.....	20
invydas	Naujoji Lietuva klausia.....	21
Ramunė	Mielas moksleivi.	26
Šaltis	Žygis į sodžiu..	28
invydas	Ūkio skyrius....	34

/S/S/S/S/S/S/S/S//